

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 126/06
07.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića, Nikole Stanojevića i Slobodana Dražića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB, VV i GG, svi iz Subotice, čiji je zajednički punomoćnik BV, advokat, radi utvrđenja zajedničke tekovine, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici, Gž.br. 1141/04 od 05.10.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 07.06.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Subotici, Gž.br. 1141/04 od 05.10.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Subotici, P. broj 1559/99 od 25.05.2004. godine odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio utvrđenje da je nekretnina upisana u zk.ul.br. DD KO ĐĐ parcela broj EE, građevinsko zemljište u površini od 0,4 ara i 67 m², na kom zemljištu je pravo korišćenja upisano u korist tužene BB i na kojoj parceli je sagrađena neubeležena stambena zgrada, koja po pravnom osnovu zajedničke tekovine predstavlja zajedničku tekovinu tužene i sada pokojnog PP, u 1/2 suvlasničkih delova, te da su tuženi dužni trpeti da se na osnovu ove presude uknjiži pravo korišćenja na 1/2 dela građevinskog zemljišta u A listu zk.ul. DD KO ĐĐ parcela broj EE građevinsko zemljište u površini 0.4 ara i 67 m², u korist pokojnog PP, a u vezi neubeležene stambene zgrade koja je sagrađena na gornjoj parceli da izda podobnu ispravu za prenos vlasništva na 1/2 suvlasničkog dela jer u protivnom takvu ispravu zameniće ova presuda. Odbijen je i tužbeni zahtev da tuženi solidarno naknade tužiocu troškove parničnog postupka, te je obavezan tužilac da tuženima naknadi prouzrokovane troškove u ukupnom iznosu od 45.900,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Subotici, Gž. br. 1141/04 od 05.10.2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena prvostepena presuda Opštinskog suda u Subotici.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu tužilac je preko svog punomoćnika AB advokata izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. prethodno važećeg ZPP-a, koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 4. važećeg ZPP-a, ("Službeni glasnik Republike Srbije" broj 125/04 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 23.02.2005.godine), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti. Nižestepeni sudovi su za svoje odluke dali jasne i neprotivrečne razloge u svemu saglasne sa sadržinom isprava i zapisnika o iskazima datim u toku postupka te je neosnovan navod revizije o učinjenoj bitnoj povredi iz člana 354.stav 2. tačka 14. ZPP, (sada član 361. stav 2. tačka 12. važećeg ZPP-a).

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužena je sa pokojnim PP bila u braku od marta meseca 1966. godine do 06.12.1967. godine. U toku braka nisu stekli nepokretnu imovinu a odnosi među njima bili su neskladni te je pokojni PP juna meseca 1967. godine napustio bračnu zajednicu, ali se naknadno vratio i sa tuženom živeo do 18.07.1996. godine, kada je prenet u ŽŽ, pri čemu su u vanbračnoj zajednici imali odvojena finansijska sredstva. Tužena je zemljište sa kućicom od jedne prostorije i građevinskim materijalom kupila od svoje sestre, isplativši je novcem dobijenim od svoje majke, a zatim je novac povratila prodajom delova zemljišta. Kuću koja je predmet spora sa pomoćnim prostorijama tužena je izgradila svojim sredstvima kao i građevinski materijalom kupljenim od sestre uz zanemarljivo učešće u građevinskom materijalu pokojnog PP, koji je kao polovan nasledio iza svog oca. Pokojni PP je ostvarivao zaradu veću od tužene, ali je domaćinstvu doprinomio povremeno i simbolično trošeći novac za nabavku alkoholnih pića, cigareta, kartanje i posete kafanama. U poslovima dogradnje i adaptacije kuće nije učestvovao. Tužena je ostvarivala prihode od zarade, kasnije penzije, ali i radeći druge poslove uz nadoknadu, obavljala je sve kućne poslove, pazila i negovala pokojnog PP, finansirala ga za vreme radnog neangažovanja od sedam meseci, delimično snosila troškove sahrane, a pazila je i negovala tužioca, sina pokojnog PP, dok je živeo u zajednici sa njima. Tužena je 30.01.1995. godine, zbog bolesti i starosti zaključila ugovor o dvorbi sa VV, s tim što je rešenjem suda od 09.09.2003. godine izvršen prenos prava korišćenja predmetne nepokretnosti sa tužene na VV i GG.

Tužilac je svni zahtev zasnovao na činjenicama da je njegov otac sa tuženom BB iz zajedničkih sredstava kupio

Tužnica je svoj zahtev zasnovao na činjenici da je njegov otac sa tuženom PP iz zajedničkog stambenog društva kupio plac za gradnju stambene zgrade koju su zajednički sagradili, tako što je otac tužioca od svog oca nasledio znatnu količinu građevinskog materijala, a oko radova je pomagao i tužilac sa svojom suprugom. Imajući u vidu da je na osnovu pravilne ocene izvedenih dokaza prvostepeni sud utvrdio sasvim drugo činjenično stanje, pravilno su nižestepeni sudovi odbili tužbeni zahtev tužioca, dajući pri tom razloge koje u svemu prihvata i revizijski sud.

Prema odredbi člana 320.stav 2. Zakona o braku i porodičnim odnosima kao posebna imovina bračnog druga smatra se imovina koja je stečena u toku braka nasleđem, poklonom ili drugim oblicima besteretnog sticanja, s tim što se u smislu člana 339. Zakona o braku na imovinske odnose vanbračnih drugova shodno primenjuju odredbe Zakona o imovini bračnih drugova. Tužena je predmetno zemljište sa kućicom i građevinskim materijalom za proširenje stekla sopstvenim sredstvima dobijenim raspolaganjem za života svoje majke. Ostale troškove dogradnje i adaptacije tužena je snosila od sopstvenih sredstava uz neznatan doprinos tužioca u izvođenju radova i neznatan doprinos njegovog pokojnog oca u građevinskom materijalu. Imajući u vidu da su od početka zajednice života tužene sa pokojnim PP njihovi odnosi bili poremećeni, da su imali odvojene finansije i da imovinu nisu zajednički sticali ni u braku ni za vreme vanbračne zajednice, pravilno ocenjujući zanemarljivi doprinos pokojnog PP i tužioca u izgradnji predmetne nekretnine koji je kompenzovan time što je tužena pazila, negovala i pomagala svojim radom i sredstvima kako pokojnog PP tako i tužioca, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da imovina koja je predmet spora ima karakter posebne imovine tužene, na šta ukazuje i činjenica da je ista i upisana kao vlasništvo tužene čemu se pokojni PP za života nije protivio. Obzirom da između tužene i pokojnog PP nije postojala zajednica života, jer ista ne podrazumeva samo stanovanje u istoj nekretnini, niti volja za zajedničkim sticanjem svojine to doprinos tužiočevog oca i tužioca u gradnji može biti samo osnov za potraživanje u obligaciono pravnom smislu a ne i osnov za sticanje zajedničke imovine.

Navodima revizije nisu dovedeni u sumnju zakonitost i pravilnost, istima se ukazuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje zbog čega se nižestepene odluke u smislu člana 385. stav 3. ZPP, ne mogu pobijati. Nema nejasnosti ni kontradiktornosti u zaključku nižestepenih sudova da pokojni Jožef koji je imao dobra primanja nije doprinosio sticanju zajedničke imovine jer je prvostepeni sud jasno i nedvosmisleno utvrdio da je isti gro svojih primanja trošio na lične potrebe van kuće.

Sa izloženog a na osnovu člana 393. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dlj.